

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 489

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 11 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI		
19.	— Hotărâre pentru respingerea Raportului de activitate și a Contului de execuție bugetară ale Societății Române de Televiziune pe anul 2019	2
20.	— Hotărâre pentru respingerea Raportului de activitate și a Contului de execuție bugetară ale Societății Române de Radiodifuziune pe anul 2019	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 133 din 2 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	3–8

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru respingerea Raportului de activitate și a Contului de execuție bugetară
ale Societății Române de Televiziune pe anul 2019**

În temeiul prevederilor art. 46 alin. (3) și (7) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se resping Raportul de activitate și Contul de execuție bugetară ale Societății Române de Televiziune pe anul 2019.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Consiliul de administrație al Societății Române de Televiziune este demis de drept.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

LUDOVIC ORBAN

București, 11 mai 2021.

Nr. 19.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru respingerea Raportului de activitate și a Contului de execuție bugetară ale Societății
Române de Radiodifuziune pe anul 2019**

În temeiul prevederilor art. 46 alin. (3) și (7) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se resping Raportul de activitate și Contul de execuție bugetară ale Societății Române de Radiodifuziune pe anul 2019.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Consiliul de administrație al Societății Române de Radiodifuziune este demis de drept.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

LUDOVIC ORBAN

București, 11 mai 2021.

Nr. 20.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 133**

din 2 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală ce reglementează termenul de 30 de zile în care poate fi formulată contestația în anulare, pentru cazul prevăzut de art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 11 alin. (1), art. 16, art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (1) și alin. (2), art. 21 alin. (3) din Constituția României și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului”, excepție ridicată de Camelia Claudia Costache în Dosarul nr. 14/35/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 579D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 752D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, ale art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorian Ion în Dosarul nr. 230/93/2019 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, în Dosarul nr. 896D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) cu referire la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Raul Zetocha în Dosarul nr. 147/35/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 969D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian Iacob în Dosarul nr. 42/32/2019 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, și în Dosarul nr. 1.179D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Georgel Bogza în Dosarul nr. 34/2/2019 (16/2019) al Curții de Apel București — Secția I penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 752D/2019, nr. 896D/2019, nr. 969D/2019 și nr. 1.179D/2019 la Dosarul nr. 579D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, reține că formularea într-un anume termen a contestației în anulare — cale extraordinară de atac, de retractare — are ca finalitate buna administrare a justiției, soluționarea într-un termen rezonabil a procesului, ocrotirea garanțiilor procesuale ale părților și a autorității de lucru judecat, aspecte constatate și de instanța de control constituțional prin Decizia nr. 375 din 18 iunie 2020. Cât privește cazul de contestație în anulare, reglementat de art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, apreciază că acesta nu poate avea în vedere compunerea instanței de fond, de vreme ce contestația în anulare vizează numai deciziile definitive, pronunțate în apel, iar nelegala compunere a instanței de fond poate fi criticată de parte ca motiv de apel. Referitor la art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, apreciază că situația din speță nu este identică cu ipoteza reglementată de normă, așa încât solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 6 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14/35/2019, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală ce reglementează termenul de 30 de zile în care poate fi formulată contestația în anulare, pentru cazul prevăzut de art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 11 alin. (1), art. 16, art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (1) și alin. (2), art. 21 alin. (3) din Constituția României și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului”**. Excepția a fost ridicată de Camelia Claudia Costache în soluționarea admisibilității în principiu a contestației în anulare declarate de autoare împotriva Deciziei penale nr. 520/A/2015 din data de 9 septembrie 2015, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 20.135/271/2013.

8. Prin Încheierea din 14 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 230/93/2019, **Tribunalul Ilfov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, ale art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dorian Ion în soluționarea contestației în anulare formulate de acesta împotriva Sentinței penale nr. 27 din 28 ianuarie 2016, pronunțată de Tribunalul Ilfov.

9. Prin Încheierea din 4 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 147/35/2019, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și**

pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) cu referire la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Raul Zetocha în soluționarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, precum și a cererii de suspendare a executării Deciziei penale nr. 905/A din data de 21 decembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 2.568/111/2016, formulate de autor.

10. Prin Decizia penală nr. 343 din 19 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 42/32/2019, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Lucian Iacob în soluționarea contestației în anulare declarată de acesta împotriva Deciziei penale nr. 513 din 12 aprilie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Bacău în Dosarul nr. 1.573/110/2017.

11. Prin Decizia penală nr. 395/A din 22 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 34/2/2019 (16/2019), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Adrian Georgel Bogza în soluționarea contestației în anulare formulate de către acesta împotriva Deciziei penale nr. 1.433/A din 19 octombrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 20.815/300/2016.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autoarea din Dosarul Curții nr. 579D/2019 susține, în esență, că exercitarea, în mod condiționat, a contestației în anulare prevăzute de art. 426 lit. d), în măsura în care se invocă, spre exemplu, o cauză de nulitate absolută prevăzută de art. 281 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, este neconstituțională. Reține că nelegalitatea constituirii instanței poate fi cunoscută de către partea interesată în promovarea unei astfel de acțiuni și ulterior expirării termenului de 30 de zile de la comunicarea deciziei instanței de apel.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** astfel cum reiese din încheierea de sesizare, autorul din Dosarul Curții nr. 752D/2019 arată că, în temeiul art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, se poate formula contestație în anulare împotriva completului nelegal constituit doar în instanța de apel. Așa încât susține că acest articol de lege este neconstituțional, întrucât se referă doar la nelegala compunere a instanței de apel, nu și la nelegala compunere a instanței de fond. Afirmă, totodată, că art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, care face referire la termenul de introducere a contestației în anulare, încalcă accesul la justiție, prin raportare la dispozițiile art. 426 lit. d) din aceeași lege. De asemenea, susține că dispozițiile art. 32 din Legea nr. 304/2004 sunt neconstituționale, întrucât creează o gravă discriminare și contravin art. 16 și 21 din Constituție, în sensul accederii în fața unei instanțe imparțiale și independente. Astfel, conform acestui articol de lege, doar la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători poate fi tras la sorți, în mod aleatoriu, cu bile, asigurând dreptul la un proces echitabil și imparțial doar anumitor cetățeni, adică cei care sunt judecați în fața acestei instanțe, în complet de 5 judecători. Prin urmare, cetățenii care nu au infracțiuni foarte grave sau funcții publice care să atragă competența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au dreptul la un proces echitabil, întrucât completul de judecată nu este constituit prin metoda tragerii la sorți, în mod aleatoriu, cu bile, ceea ce creează o discriminare în fața legii.

14. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorul din Dosarul Curții nr. 896D/2019 arată, în esență, că cerința impusă prin prevederile legale criticate, respectiv posibilitatea introducerii contestației în anulare împotriva unei decizii penale definitive doar în termenul de 30 de zile de la data

comunicării hotărârii, este excesivă și nejustificată, restrângând liberul acces la justiție, în condițiile în care actul normativ criticat nu are în vedere o serie de situații particulare ce pot să apară în mod obiectiv, cum ar fi cazul autorului, care a aflat despre existența cazului de incompatibilitate al unuia dintre judecătorii apelului la mai bine de doi ani de la comunicarea deciziei.

15. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorul din Dosarul Curții nr. 969D/2019 susține, în esență, că textele criticate încalcă egalitatea în fața legii, în sensul că unele părți sau subiecți procesuali pot formula contestație în anulare fără a fi ținute de termenul de 30 de zile, pe când în ipoteza prevăzută de art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală apare o limitare în timp pentru exercitarea dreptului de a formula contestație în anulare.

16. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** astfel cum reiese din încheierea de sesizare, autorul din Dosarul Curții nr. 1.179D/2019 susține, în esență, că textul de lege criticat, care limitează la 30 de zile termenul de introducere a unei contestații în anulare de la data comunicării deciziei instanței de apel, este neconstituțional.

17. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează, în Dosarul Curții nr. 579D/2019, că excepția de neconstituționalitate invocată este nefondată. Reține, în acest sens, că posibilitatea conferită contestatorului de a ataca o hotărâre penală definitivă este circumscrisă condițiilor expres și limitativ stipulate de către legiuitor. Aceste prevederi legale reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului, după cum Curtea Constituțională a arătat în repetate rânduri în deciziile sale. Invocă Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, în considerentele căreia Curtea Constituțională a argumentat că formularea contestației în anulare condiționată de respectarea unui termen de introducere a acesteia are ca finalitate buna administrare a justiției, ocrotirea, pe de o parte, a garanțiilor procesuale ale părților, iar, pe altă parte, a autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive, a securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive.

18. **Tribunalul Ilfov — Secția penală** opinează, în Dosarul Curții nr. 752D/2019, că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 prin raportare la art. 16 și art. 21 din Constituție este netemeinică. În acest sens, reține, pe de o parte, că egalitatea în fața legii se păstrează pentru toți condamnații judecați de către completul de 5 judecători (conform normelor de competență materială), iar, pe de altă parte, prin raportare la dispozițiile art. 52 și art. 53 din Legea nr. 304/2004, toți justițiabilii urmează să beneficieze de procese echitabile, în sensul că, potrivit art. 53 din Legea nr. 304/2004, repartizarea cauzelor pe completuri de judecată se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat. Cauzele repartizate unui complet de judecată nu pot fi trecute altui complet decât în condițiile prevăzute de lege. În plus, sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe completuri de judecată se auditează extern, la fiecare doi ani, sub conducerea Ministerului Justiției și cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale ale magistraților, iar concluziile auditului sunt publice. În aceste condiții, apreciază că, deși doar componența completurilor de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție se stabilește „prin tragere la sorți, în ședință publică”, asta nu înseamnă că la niveluri inferioare de jurisdicție (la curți de apel, tribunale și judecătorii) repartizarea dosarelor ar fi „dirijată”, ci e vorba tot despre o distribuție aleatorie, conform art. 53 din Legea nr. 304/2004, precizat. Reține că, prin raportare la dispozițiile art. 52 din Legea nr. 304/2004, compunerea completurilor e stabilită de către colegiile de conducere ale instanțelor, dar, ulterior, repartizarea fiecărui dosar la aceste completuri se face întotdeauna în mod aleatoriu, prin intermediul programului informatic Ecris, respectându-se astfel dispozițiile

art. 53 din Legea nr. 304/2004. Cu referire la dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, invocă art. 21 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil. Reține că „proces echitabil” înseamnă, printre altele, conform jurisprudenței instanței de la Strasbourg, legalitatea compunerii completului de judecată și respectarea principiului repartizării aleatorii a cauzelor la oricare instanță, la orice nivel de jurisdicție, nu doar în fața instanței de apel, astfel cum este prevăzut în prezent în dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Astfel, dacă după momentul pronunțării unei condamnări definitive se constată că în fața uneia dintre instanțe dosarul a fost distribuit cu încălcarea dispozițiilor art. 52 și art. 53 din Legea nr. 304/2004 sau unul dintre judecătorii din compunerea completului era incompatibil, se impune ca, prin raportare la dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, să se admită calea extraordinară de atac a contestației în anulare și dosarul să se rejudece de către un alt complet de judecată de la nivelul de jurisdicție al oricărei instanțe unde s-a produs încălcarea legii (fie instanță de fond, fie de apel, fie de contestație, fie de recurs în casație), iar nu doar în cazul în care o astfel de nelegalitate a vizat o instanță de apel. În consecință, în opinia instanței, prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție, sintagma „de apel” din dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală este neconstituțională și ar trebui în viitor să fie înlăturată. De asemenea, prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție, opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală este întemeiată. Reține că dacă după momentul pronunțării unei condamnări definitive se constată la mai mult de 30 de zile că în fața uneia dintre instanțe (implicate în judecarea aceluși dosar) dosarul respectiv a fost distribuit cu încălcarea legii (spre exemplu, cu încălcarea dispozițiilor art. 52 și art. 53 din Legea nr. 304/2004) sau unul dintre judecătorii din compunerea completului era incompatibil, se impune ca, prin raportare la dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, să se poată admite calea extraordinară de atac a contestației în anulare și dosarul să se rejudece de către un alt complet de judecată, indiferent de momentul promovării contestației în anulare, iar nu doar în cazul în care o astfel de nelegalitate este descoperită într-un interval de timp de 30 de zile de la momentul comunicării minutei (dată de către instanța de apel). În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 501 din 30 iunie 2016.

19. Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează, în Dosarul Curții nr. 896D/2019, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că prevederile art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală nu cuprind reglementări de natură să afecteze drepturile fundamentale invocate din perspectiva argumentelor aduse în sprijinul excepției invocate. Legiuitorul a prevăzut condițiile și termenul în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale pe calea contestației în anulare împotriva hotărârilor definitive pronunțate de instanțele de judecată, iar acest termen permite restabilirea legalității prin desființarea hotărârii nelegale. Totodată, se apreciază că stabilirea unui termen de 30 de zile care curge de la data comunicării hotărârii în vederea exercitării căii de atac este menită să răspundă exigențelor privitoare la celeritatea procesului penal.

20. Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează, în Dosarul Curții nr. 969D/2019, că prevederile vizate sunt constituționale, întrucât acestea se referă la instituirea unui termen pentru exercitarea unei căi extraordinare de atac, reglementare care intră în sfera de competență exclusivă a legiuitorului.

21. Curtea de Apel București — Secția I penală opinează, în Dosarul Curții nr. 1.179D/2019, că normele procesuale penale

criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Reține, în acest sens, că intră în competența legiuitorului stabilirea căilor de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor judecătorești și termenele în care acestea se pot exercita. Reține, totodată, că prin dispozițiile invocate nu se fac discriminări, nu se instituie privilegii și se asigură stabilitatea raporturilor juridice.

22. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

23. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005. Art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost modificat prin art. II pct. 110 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală: *„Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate [...]”;*

— Art. 428 din Codul de procedură penală: *„(1) Contestația în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 lit. a) și c)—h) poate fi introdusă în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei instanței de apel.”;*

— Art. 32 din Legea nr. 304/2004: *„(1) La începutul fiecărui an, la propunerea președintelui sau a vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție, Colegiul de conducere aprobă numărul și compunerea completurilor de 5 judecători. (2) În materie penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție. (3) În alte materii decât cea penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători specializați, în funcție de natura cauzelor. (4) Judecătorii care fac parte din aceste completuri sunt desemnați, prin tragere la sorți, în ședință publică, de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție. Schimbarea membrilor completurilor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. (5) Completul de 5 judecători este prezidat de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, de unul dintre cei 2 vicepreședinți sau de președinții de secție atunci când aceștia fac parte din complet, desemnați potrivit alin. (4). (6) În cazul în care niciunul dintre aceștia nu a fost desemnat să facă parte din completurile de 5 judecători, completul este prezidat, prin rotație,*

de fiecare judecător, în ordinea vechimii în magistratură a acestora. (7) Cauzele care intră în competența completurilor de 5 judecători sunt repartizate aleatoriu în sistem informatizat.”

26. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorii invocă încălcarea atât a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și alin. (4) potrivit cărora respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, ale art. 125 privind statutul judecătorilor, ale art. 126 privind instanțele judecătorești, ale art. 127 referitor la caracterul public al dezbaterilor, ale art. 128 privind folosirea limbii materne și a interpretului în justiție, ale art. 129 referitor la căile de atac și ale art. 130 referitor la poliția instanțelor, cât și a dispozițiilor art. 6 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a examinat critici similare celor formulate în prezenta cauză, statuând, în Decizia nr. 227 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 15 iulie 2019, că motivul de contestație în anulare, reglementat în art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, este nou-introdus în această materie, fiind corespunzător unora dintre motivele de recurs reglementate în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 din Codul de procedură penală din 1968. În forma inițială, la data intrării în vigoare a noii legi procesual penale, art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală avea următoarea formulare: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: d) când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate; [...]*”. Astfel, Curtea a observat că, încă de la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, prevederile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală au fost aplicabile în ipoteza în care a existat un caz de incompatibilitate dintre cele prevăzute de dispozițiile art. 64 din același act normativ, referitoare la incompatibilitatea judecătorului. Deși textul de lege vorbește generic de incompatibilitate, aceasta trebuie limitată doar la judecătorii care fac parte din complet, fiind inadmisibilă contestația prin care se invocă incompatibilitatea procurorului, organului de cercetare penală, greșierului, magistratului-asistent, expertului, invocarea unui caz de incompatibilitate a judecătorului, dintre cele prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală, folosind calea de atac extraordinară a contestației în anulare, având drept scop garantarea imparțialității instanței și respectarea dreptului la un proces echitabil.

28. Curtea a reținut, de asemenea, că, în formularea inițială a textului de lege menționat, incompatibilitatea judecătorului viza judecata în primă instanță, dacă hotărârea a rămas definitivă prin neapelare, sau judecata în apel. Însă, în condițiile în care nerepectarea exigenței de imparțialitate era invocată ca motiv de apel, iar instanța de apel nu admitea apelul sub acest aspect, partea nu mai putea reitera această neregularitate pe calea contestației în anulare. Ulterior, art. 426 din Codul de procedură penală a fost modificat prin art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii

nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, în sensul adăugării la lit. c)—h) ale art. 426 a unei condiții specifice, referitoare la faza apelului, ceea ce exclude din domeniul de aplicare a contestației în anulare hotărârile rămase definitive prin neapelare, cu excepția cazurilor de la lit. b) și lit. i) ale art. 426 din Codul de procedură penală. Potrivit formei în vigoare a textului de lege menționat, contestația în anulare, pentru motivul prevăzut de art. 426 lit. d), poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor penale care au rămas definitive la instanța de apel. Așadar, este inadmisibilă contestația în anulare formulată cu privire la o hotărâre penală împotriva căreia se poate formula apel ori care poate fi supusă căii de atac ordinare a contestației.

29. Curtea a reținut însă că excluderea din domeniul de aplicare a contestației în anulare a acestor din urmă hotărâri judecătorești își găsește justificarea în dispozițiile art. 432 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „(1) *La termenul fixat pentru judecarea contestației în anulare, instanța, ascultând părțile și concluziile procurorului, dacă găsește contestația întemeiată, desființează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere și procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea apelului sau la rejudecarea cauzei după desființare. [...] (4) Sentința dată în contestația în anulare este supusă apelului, iar decizia dată în apel este definitivă.*” De asemenea, Curtea a constatat că modificarea — prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 — a art. 426 lit. a) și lit. c)—h) din Codul de procedură penală, prin adăugarea condiției specifice referitoare la faza apelului, a pus capăt controversei din doctrină și jurisprudență cu privire la admisibilitatea contestației în anulare și în privința unor hotărâri pentru care legea nu reglementa nicio cale de atac sau reglementa calea de atac ordinară a contestației. Așa fiind, Curtea a constatat că în aceste condiții este înfăptuită justiția, sens în care nu se poate admite ideea înfrângerii principiului constituțional consacrat de art. 124 alin. (2). În speță, Curtea a constatat că autorul excepției de neconstituționalitate avea posibilitatea să invoce incompatibilitatea judecătorului primei instanțe pe calea apelului, cale de atac ordinară de reformare, cu efect devolutiv, instanța de apel fiind obligată să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

30. Curtea a reținut, totodată, că dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. Potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Această normă constituțională cuprinde două teze: prima teză consacră dreptul subiectiv al oricărei părți a unui proces, indiferent de obiectul procesului, precum și dreptul Ministerului Public de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate; cea de-a doua teză prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile legii. Prima teză exprimă, în alți termeni, dreptul fundamental înscris în art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție, conținând, așadar, o reglementare substanțială. Cea de-a doua teză se referă la reguli de procedură, care nu pot însă aduce atingere substanței dreptului conferit prin cea dintâi teză decât în condițiile restrictive stabilite în art. 53 din Constituție. Așa fiind, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze categoria persoanelor care pot exercita căile de atac, termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum prevede art. 126

alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Dispozițiile constituționale ale art. 21 coroborate cu cele ale art. 129 nu presupun însă accesul la toate căile de atac și la toate categoriile de instanțe, indiferent de obiectul cauzei ce se cere a fi soluționată.

31. În aceste condiții, Curtea a constatat că prevederile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție, o aplicație în domeniul legii procesuale penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 129. Reglementarea de către legiuitor, alături de judecata în primă instanță, și a căii ordinare de atac a apelului, a căilor extraordinare de atac echivalează cu asigurarea unor garanții procesuale suplimentare în scopul aflării adevărului, principiu al aplicării legii procesuale penale prevăzută la art. 5 din Codul de procedură penală (Decizia nr. 655 din 17 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2020, paragraful 19).

32. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

33. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin deciziile nr. 206 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 4 iulie 2019, nr. 227 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 15 iulie 2019 și nr. 375 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 13 octombrie 2020, Curtea a reținut că exercitarea căii extraordinare de atac a contestației în anulare poate avea loc în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege, fiind un remediu procesual prin care se pot repara erori de neînlăturat pe alte căi procesuale. Observând că dispozițiile de lege criticate reprezintă o normă de procedură, Curtea a reținut că legiuitorul poate să reglementeze, în privința căilor de atac, termene, forma și conținutul, instanța la care se depun, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate, astfel cum prevăd dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2). Curtea a constatat, așadar, că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, acesta presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (în acest sens, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Însă legiuitorul este ținut să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*, respectiv legiuitorul trebuie să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004, Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014).

34. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că accesul, formularea și exercitarea căilor de atac, așadar, în cauza de față, a contestației în anulare, pentru motivele reglementate în art. 426 lit. a) și c)—h) din Codul de procedură penală, reprezintă un aspect al accesului liber la justiție, drept fundamental protejat de art. 21 din Constituție, în condițiile în care instituirea unei căi de atac drept modalitate de acces la

justiție implică în mod necesar și asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. Totodată, Curtea a constatat că formularea, în mod condiționat, a contestației în anulare — cale extraordinară de atac, de retractare —, prin respectarea unui termen de introducere a acesteia, are ca finalitate buna administrare a justiției, ocrotirea, pe de o parte, a garanțiilor procesuale ale părților, iar, pe de altă parte, a autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive, a securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive. Curtea a reținut că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu permite retractarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat decât în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură în apel și doar în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală. Așadar, Curtea a reținut că instituirea unui termen pentru formularea contestației în anulare este *in abstracto* o măsură rezonabilă pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale, în vederea soluționării într-un termen rezonabil a procesului penal, și o garanție că această cale de atac nu va deveni o posibilitate a părților interesate de a înlătura oricând efectele pe care trebuie să le producă hotărârile judecătorești definitive (în acest sens, Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 21 septembrie 2016, paragraful 25).

35. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, Curtea reține că acestea privesc aprobarea, la începutul fiecărui an, la propunerea președintelui sau a vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către Colegiul de conducere a numărului și compunerii completurilor de 5 judecători. În acest sens, alin. (2)—(7) ale art. 32 din Legea nr. 304/2004 prevăd că, în materie penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, în alte materii decât cea penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători specializați, în funcție de natura cauzelor. Totodată, norma prevede că judecătorii care fac parte din aceste completuri sunt desemnați, prin tragere la sorți, în ședință publică, de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar schimbarea membrilor completurilor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Completul de 5 judecători este prezidat de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, de unul dintre cei 2 vicepreședinți sau de președinții de secție atunci când aceștia fac parte din complet, desemnați potrivit aceleiași proceduri. În cazul în care niciunul dintre aceștia nu a fost desemnat să facă parte din completurile de 5 judecători, completul este prezidat, prin rotație, de fiecare judecător, în ordinea vechimii în magistratură a acestora. De asemenea, cauzele care intră în competența completurilor de 5 judecători sunt repartizate aleatoriu în sistem informatizat.

36. Totodată, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de autorul acesteia din Dosarul Curții nr. 752D/2019, în cauza penală aflată pe rolul Tribunalului Ilfov — Secția penală cu nr. 230/93/2019, având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate împotriva Sentinței penale nr. 27 din 28 ianuarie 2016, pronunțată de Tribunalul Ilfov.

37. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea acesteia, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. „*Legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea

invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției

de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară este inadmisibilă.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Camelia Claudia Costache în Dosarul nr. 14/35/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Dorian Ion în Dosarul nr. 230/93/2019 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, de Raul Zetocha în Dosarul nr. 147/35/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Lucian Iacob în Dosarul nr. 42/32/2019 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și de Adrian Georgel Bogza în Dosarul nr. 34/2/2019 (16/2019) al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 426 lit. d) și ale art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Dorian Ion în Dosarul nr. 230/93/2019 al Tribunalului Ilfov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția penală, Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Începând cu data de 15.05.2021 adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

